

[Skrumsager Skau]

ringstagerne derved bliver mere tilknyttet virksomheden. I den sammenhæng bliver det af afgørende betydning, at vi opnår en passende pris for Statsanstalten og dens goodwill.

Venstre kan tilslutte sig lovforslaget og ser frem til et hurtigt udvalgsarbejde. Det er vigtigt at få det afklaret hurtigt, således at vi kan blive færdige, og at vi kan få ro om sagen til gavn for selskabet og også til gavn for forsikringstagerne.

Behnke (FP):

Jeg kunne godt tænke mig at starte med et par bemærkninger til SFs indlæg. Hr. Rahbæk Møller sagde, at der var mulighed for, at et udenlandsk firma kunne købe disse aktier på et eller andet tidspunkt, og det var forfærdeligt, fordi de så på den måde ville få foræret et kundegrundlag osv.

Jeg erindrer ikke, at hverken SF i almindelighed eller hr. Rahbæk Møller i særdeleshed løftede nogen pegefingre, da Det Danske Trælastkompagni dygtigt købte sig en meget stor markedsandel i Sverige. Det var dygtigt, det var godt forretningsmæssigt, da var det et dansk firma, der købte sig ind i udlandet, og så klappede vi i hænderne. Men tingene må også kunne gælde den modsatte vej. Når så hr. Rahbæk Møller siger, at ideologierne bryder sammen rundt omkring i verden, glæder det mig, at SF har gjort den iagttagelse. Jeg kan såmænd minde SF om, at det er altså de socialistiske ideologier, der bryder sammen rundt omkring. Det glæder vi os så til gengæld over.

Med hensyn til Socialdemokratiets bekymringer for ejendomsretten er det interessant, at det specielt er Socialdemokratiet, der kommer med den slags bemærkninger. Først var det om sparekasseloven, siden har det været i forbindelse med en række boliglovgivninger og nu altså også om Statsanstalten. Det glæder mig selvfølgelig, at Socialdemokratiet som oppositionsparti er den store håndhæver af ejendomsretten. Dengang man selv sad ved regeringsbordet, var det andre toner, der blev spillet i de socialdemokratiske mødelokaler.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt man overhovedet kan sælge dette foretagende. Der er jo tale om, og det har der været gennem mange år, en form for overskudsdelingsforetagende. Staten har foretaget nogle kautioner, og så er der nogle mennesker, der har tegnet nogle

forsikringer osv. På arbejdsmarkedet ser man tit den situation, at man ikke er i tvivl om, hvis der er overskud, at det skal deles mellem medarbejderne, mens det nærmest har været det modsatte ved Statsanstalten. Hvis der var underskud, var der i hvert fald ingen tvivl om, hvem det var, der skulle dække underskuddet. Det var staten, som skulle gøre det.

Nu har det været så heldigt med Statsanstalten for Livsforsikring, at den i det meste af tiden har givet overskud, og resultatet var da også, at man ved 1904-loven, som er beskrevet på side 30 i betænkningen, var i den situation, at man dengang kunne overføre 11 mio. kr. til statskassen, en glimrende idé. Nu står vi altså i den situation, at vi er i stand til ikke kun at høste et overskud på 11 mio. kr. denne gang, men forhåbentlig mange flere penge, når man foretager en egentlig privatisering. Selvfølgelig kan den slags ting lade sig gøre.

Så over til selve forslaget: For at der ikke, når de lærde engang skal skrive en betænkning om, hvad vi har sagt her i dag, skal herske tvivl, vil jeg gøre en bemærkning til finansministerens almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvor der står, at det handler om at opfylde den finanslovaftale, man har med bl.a. Fremskridtspartiet. Hvis det provenu, der bliver hentet hjem her, skal gå til opfyldelse af forliget, skal finansministeren være opmærksom på klausulen om, at det er vigtigt, at pengene bliver anvendt til at nedbringe statsgælden og ikke bare til at lave nogle regnskabsmæssige omposteringer, så man ikke har skullet låne så meget, som man ellers ville have gjort, men nedbringe.

Vi synes selvfølgelig, at privatiseringen er helt o.k. Vi er varme fortalere for det. Der er dog en række steder, hvor vi mener, at man har været for restriktiv. De restriktive punkter kan resultere i en alt for lav pris. Vi havde helst set, at der blev tale om et fuldstændig frit salg, så enhver kunne byde på det. Vi havde helst set, at man ikke havde lavet konstruktionen med holdingselskabet, men blot havde stiftet et livsforsikringsaktieselskab og solgt det. Vi havde helst set, at staten havde beholdt de 30 tjenestemænd og ikke lade det nye selskab have bekymringer med dem. Vi havde helst set, at man på spørgsmålet om de såkaldte berettigede bonusforventninger alene havde henholdt sig til dér, hvor folk har et retskrav. Vi havde helst set, at man så til gengæld ikke havde været så restriktiv med hensyn til navnet.